

ОПАШАТИ ЛЪЖИ

Гошо (разказва на децата, струпани около него), Знаете ли, момчета, какви голъми мръни има въ рѣката?

Петьо. Какви?

Гошо. Много голъми. Онзи день хванахъ една. Замъкнахъ я у дома въ двора. Като я прострѣхъ, отъ единия до другия край на двора стигна, и опашката ѝ се проврѣ презъ една дупка на стобора, та чакъ насрѣдъ улицата се размърда!

Другитѣ деца. Брей-ей!

Гошо. Какво? Не вѣрвате ли? Ако искате елате да я видите. Тя е още у дома въ двора. И опашката ѝ още мърда на улицата.

Петьо. Лъжешъ се, Гошо, мръната още тая сутринь, когато минавахъ край васъ, се измъкна презъ дупката на стобора и подскокъ-подскокъ — по улицата, та право въ рѣката.

Гошо. Не може ми обѣгна. Още днесъ ще я хвана. И ще я видите. Хемъ още по-голѣма ще бжде, защото е порастла, като е стояла половинъ день въ водата.

Петьо. Слушай, Гошо! Не я хващай, защото пъкъ опашката ѝ ще препрѣче цѣлата улица. Презъ кжде ще мина-

ватъ опашатитѣ лъжи като твоята?

Гошо. За васъ може да е лъжа, но за мене е истина. А пъкъ знаете ли какво направихъ оназъ недѣля? — Взехъ пушката и тръгнахъ на ловъ.

Другитѣ деца. Бре-ей! Ама безъ куче ли?

Гошо. Разбира се безъ куче! Защо ми е куче? Не съмъ тръгналъ да бия зайци и яребици, а мечки, вълци и лисици. Та отидохъ въ гората. Гледамъ насреща ми вълкъ. Дигамъ пушката и „бумъ“ убихъ вълка и го турихъ въ торбата. Вървя по-нататъкъ, ала нѣма вълци, нѣма мечки — всички се изплашиха, като видѣха какъ се разправихъ съ вълка. Но не щешъ ли, изскочи насреща ми лъвъ. Вдигнахъ пушката и „бумъ“ убихъ го. Турихъ и него въ торбата. Нарамихъ пушката и тръгнахъ. Минахъ-не-минахъ сто крачки — ето насреща ми слонъ. Вдигнахъ пушката, прицелихъ се...

Петьо. Чакай, Гошо! Добре си се прицелилъ, убий слона, ала не го слагай въ торбата, защото ще се скжса, та ще отидатъ по вѣтъра всичкитѣ ти опашати лъжи!

Другитѣ деца. Право казва Петьо! Ха-ха-ха!

Тодоръ Харманджиевъ